

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 8CoCsp/11/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1118220461
Dátum vydania rozhodnutia: 31. 05. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Jana Vičková
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2022:1118220461.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jany Vičkovej a členov senátu JUDr. Ondreja Krajča a JUDr. Moniky Holicekej v spore žalobcu: A. R., U.. XX.XX.XXXX, M. XXXX/X, R., proti žalovanému: Danube Facility Services, s.r.o., IČO: 35 953 705, Dvořákovo nábrežie 10, Bratislava, zastúpeného: Advokátska kancelária RELEVANS s.r.o., IČO: 47 232 471, Dvořákovo nábrežie 8A, Bratislava, o zaplatenie sumy 500,- eur a určenie, že zmluvná podmienka je z dôvodu neprijateľnosti neplatná, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Bratislava I zo dňa 09. novembra 2021, č.k. 22Csp/142/2018-989, takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti **p o t v r d z u j e**.
Žalovaný má proti žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania v celom rozsahu.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie konanie v časti o zaplatenie primeraného finančného zadostučinenia vo výške 500,- eur zastavil, žalobu zamietol a žalovanému priznal nárok na náhradu trov konania voči žalobcovi v rozsahu 100%. Skutkový stav ustálený vykonaným dokazovaním po právnej stránke posúdil podľa § 9 ods. 3, § 11 ods.9, § 25a zákona č. 182/1993 Z. z. o vlastníctve bytov a nebytových priestorov, podľa § 1 písm. a) a b), § 2 ods. 1 a ods. 3, § 4 ods.1, § 4 ods. 3 písm. a), § 4 ods. 3 písm. d), § 5 ods. 1, § 9 ods.1, § 10 ods. 2, § 10 ods. 3 písm. b), § 11 ods.1 zákona č. 122/2013 Z. z. o ochrane osobných údajov, podľa § 2, § 7, § 8, § 13 ods.1, § 14 ods. 4 zákona č. 18/2018 Z. z. o ochrane osobných údajov, podľa čl. 5 bod 1 písm. a) a b) Nariadenia Európskeho parlamentu a Rady (EÚ) č. 2016/679, podľa § 3 ods. 3 zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa, podľa § 52 ods. 1, ods. 2, ods. 3 a 4, § 53 ods. 1 Občianskeho zákonníka a dospel k záveru, že žaloba nie je dôvodná. Konštatoval, že žalobca sa domáhal určenia zmluvných podmienok - článku 11.1 a článku 11.2 zmluvy o výkone správy za neplatné z dôvodu ich neprijateľnosti, keď tvrdil, že žalovanému neudelil súhlas so spracovaním jeho osobných údajov, dokonca žalovaný spracúva jeho osobné údaje nad rámec jeho oprávnení v zmysle zákona č. 182/1993 Z. z. a tiež v rozpore so zákonom č. 18/2018 Z. z., preto došlo k porušeniu práv alebo povinností ustanovených zákonom s cieľom ochrany spotrebiteľa, t.j. § 53 Občianskeho zákonníka. Žalovaný v rámci procesnej obrany tvrdil, že k spracúvaniu osobných údajov dochádza len podľa zákona č. 182/1993 Z. z., a to na účel výkonu správy bytového domu, pričom nespracúva žiadny údaj, ktorý by žalobca nebol poskytol. Na základe vykonaného dokazovania zistil, že medzi žalobcom a žalovaným existuje záväzkovo-právny vzťah, ktorý má spotrebiteľský charakter. Žalobca uzatvorením zmluvy o prevode vlastníctva č. X XX XX D. V. zo dňa 3.3.2016 uzatvorenej medzi predávajúcim D. R., a.s. a kupujúcim - žalobcom pristúpil k zmluve o správe bytov a nebytových priestorov v bytovom dome, predmetom ktorej bolo zabezpečenie správy a údržby, dodávka služieb spojených s užívaním predmetu prevodu, ako aj správa a údržba bytového domu. Zmluva o výkone správy bytového domu D. V. zo dňa 22.2.2016 bola uzatvorená medzi žalovaným ako správcom bytového domu a vlastníkmi bytov a nebytových priestorov, pričom

za vlastníkov zmluvu uzatváral predávajúci - developer. Medzi stranami sporu nebolo sporné, že daná zmluva o výkone správy je spotrebiteľskou zmluvou. Z listinných dôkazov mal za preukázané a medzi stranami nebolo sporné, že žalobca pristúpil k zmluve o výkone správy so žalovaným. Je zrejmé, že žalovaný disponuje osobnými údajmi žalobcu v rozsahu - meno, priezvisko, telefónne číslo, emailová adresa, adresa trvalého pobytu, počet prihlásených osôb a číslo bytu. Žalovaný mal totiž k dispozícii kontaktný formulár vlastníka bytu, ktorý mu bol odovzdaný s poukazom na bod 1.9 Protokolu o odovzdaní a prevzatí predmetu prevodu zo dňa 13.4.2016 uzatvoreného medzi predávajúcim a žalobcom ako kupujúcim. V rámci uvedeného protokolu podľa bodu 1.7 žalobca udelil predávajúcemu súhlas s poskytnutím osobných údajov v rozsahu (i) meno, priezvisko, titul, (ii) dátum narodenia, (iii) adresa trvalého pobytu a korešpondenčná adresa, (iv) e-mail, (v) telefonický kontakt a iné údaje v zmysle zmluvy o správe správcovi bytového domu na ich spracovanie v informačnom systéme správcu za účelom uplatňovania práv a plnenia povinností zo zmluvy o správe bytového domu. Aj keby tomu tak nebolo, t.j. v prípade absencie súhlasu žalobcu so spracovaním osobných údajov, v zmysle ustanovenia § 9 ods. 3 zákona č. 182/1993 Z. z. je žalovaný ako správca bytového domu oprávnený na účely správy domu spracúvať osobné údaje vlastníkov bytov a nebytových priestorov v dome v rozsahu meno, priezvisko, dátum narodenia, rodné číslo, adresa trvalého alebo prechodného pobytu, číslo bytu, telefónne číslo, elektronická adresa, číslo účtu a kód banky. Zároveň s poukazom na § 11 ods. 9 tohto zákona je vlastníkom bytu povinný oznámiť správcovi zmeny v počte osôb, ktoré užívajú byt súvisle minimálne počas dvoch mesiacov, a v prípade, ak vlastníkom byt neužíva, je povinný oznámiť správcovi alebo spoločenstvu svoju adresu a každú jej zmenu. Vzhľadom na uvedené nepovažoval ustanovenie čl. 11.1 zmluvy o výkone správy za neplatné z dôvodu jeho neprijateľnosti, keďže žalovanému vyplýva oprávnenie na spracúvanie osobných údajov vlastníkov priamo zo zákona, resp. zo zmluvy o výkone správy (§ 13 zákona č. 18/2018 Z. z., predtým § 9 ods. 1 a § 10 ods. 2 zákona č. 122/2013 Z. z.), pričom v danom článku sú vymenované nielen osobné údaje, ale aj iné údaje týkajúce sa nehnuteľnosti, ktorými fyzickú osobu nie je možné identifikovať (spotrebné údaje vyplývajúce zo zmluvy). Pokiaľ žalobca namietal, že žalovaný nad zákonný rámec spracúva osobné údaje, keď spracúva aj titul, korešpondenčnú adresu, či iné spotrebné údaje vyplývajúce zo zmluvy o výkone správy, zákona, zmluvy o prevode vlastníctva, údaje poskytnuté kupujúcim predávajúcemu potrebné na riadne hospodárenie správcu v bytovom dome, mal za to, že titul nespadá pod pojem "osobný údaj", ktorým by sa fyzická osoba dala identifikovať bez ďalších identifikátorov a korešpondenčnú adresu síce zákon č. 182/1993 Z. z. výslovne neuvádza, uvádza však adresu trvalého alebo prechodného pobytu, pričom z dôvodovej správy k tomu zákonu vyplýva, že má ísť o adresu vlastníka bytu/nebytového priestoru, na ktorú mu je možné doručovať zásielky, ktoré sa ho týkajú ako vlastníka. Pokiaľ ide tzv. iné spotrebné údaje vyplývajúce zo zmlúv, či zo zákona potrebné na vykonávanie správy bytového domu, tieto údaje nie sú osobnými údajmi podľa zákona č. 18/2018 Z. z., preto nemôžu zasiahnuť do práv spotrebiteľa, práve naopak, sú to údaje dôležité na riadny výkon správy bytového domu, ku ktorému sa žalovaný zaviazal. V ustanovení čl. 11.1 zmluvy o výkone správy tak nezistil rozpor ani so zákonom č. 182/1993 Z. z., zákonom č. 18/2018 Z. z., či Občianskym zákonníkom, rovnako tu nevzhladol ani neprimeranú podmienku, ktorá by znevýhodňovala spotrebiteľa oproti dodávateľovi. Nakoniec spracúvanie osobných údajov na dobu neurčitú tiež nepovažoval za neprijateľnú zmluvnú podmienku, keď samotná zmluva o výkone správy (bod 12.2 zmluvy) je uzavretá na dobu neurčitú, resp. medzi stranami sporu je účinná dovtedy, kým žalobca bude vlastníkom nehnuteľnosti v bytovom dome, ktorý spravuje žalovaný, resp. aj naopak, kým žalovaný bude správcom bytového domu, v ktorom má žalobca vo vlastníctve byt. Vo vzťahu k čl. 11.2 zmluvy o výkone správy sa stotožnil s argumentáciou žalovaného, podľa ktorého aj v prípade tohto článku oprávnenie na spracúvanie osobných údajov žalobcu vyplýva zo zákona č. 182/1993 Z. z., teda súvisí s výkonom správy bytového domu, na ktorý sa žalovaný zaviazal. Preto pokiaľ žalovaný v zmysle ustanovenia § 8a ods. 1, § 8b ods. 2 zákona č. 182/1993 Z. z. a čl. 3 a čl. 4 zmluvy o výkone správy (rozsah správy a práva a povinnosti správcu) zabezpečuje jednotlivé služby správy - obstaranie plnení spojených s užívaním bytov a nebytových priestorov v bytovom dome, zastavaného pozemku, príslušného pozemku a súvisiacich častí (dodávka elektrickej energie, zabezpečenie dodávky tepla a teplej úžitkovej vody, dodávka vody a odvádzanie odpadových vôd, zabezpečenie poistenia bytového domu, zabezpečenie správy, údržby a opráv pozemku a pod.), údržba a opravy, evidencia a účtovanie, potom je v zmysle zákona č. 182/1993 Z. z. oprávnený spracúvať osobné údaje vlastníkov, a to v rozsahu nutnom na výkon správy. Z uvedeného ustanovenia nevyplýva, že by žalovaný spracúval osobné údaje žalobcu a ostatných vlastníkov nad rozsah jeho oprávnení vyplývajúcich a súvisiacich s výkonom správy bytového domu. Nezistil rozpor uvedeného článku ani so zákonom č. 182/1993 Z. z., ani so zákonom č. 18/2018 Z. z., keď je zrejmé, že s poukazom na § 7, § 8 a § 13 ods. 1 zákona č. 18/2018 Z. z. (a predtým platného zákona č. 122/2013 Z. z.) sa osobné údaje spracúvajú na konkrétne určený, výslovne uvedený

a oprávnený účel, a to správa bytového domu. V čase uzavretia zmluvy o výkone správy bol postup žalovaného pri spracúvaní osobných údajov súladný aj s ustanovením § 9 ods. 1 a § 10 ods. 2 zákona č. 122/2013 Z. z., z ktorých vyplývalo oprávnenie žalovaného ako prevádzkovateľa spracúvať osobné údaje na základe osobitného zákona (v tomto prípade zákona č. 182/1993 Z. z.), a to aj bez súhlasu dotknutej osoby, ak účel spracúvania osobných údajov (výkon správy bytového domu), okruh dotknutých osôb (vlastníci bytov a nebytových priestorov) a zoznam osobných údajov ustanovuje osobitný zákon. V zmysle uvedeného sa vyžadovalo aj uvedenie tretej strany, ktorej sa osobné údaje poskytovali, prípadne okruh príjemcov, ktorým sa osobné údaje sprístupňovali. Z článku 11.2 zmluvy o výkone správy takýto okruh príjemcov vyplýva, keďže nimi boli osoby súvisiace s výkonom správy bytového domu. Rovnako nezistil žiadne neprijateľné podmienky, ktoré by spôsobili značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán na úkor spotrebiteľa. V predmetnom článku sú síce uvedené vopred neurčité tretie osoby, ktorým sa osobné údaje majú poskytnúť alebo sprístupniť, určitý je však zámer a účel použitia osobných údajov, a to výkon správy bytového domu. Vzhľadom na vyššie uvedené nezistil neprijateľnú zmluvnú podmienku týkajúcu sa článku 11.1 a článku 11.2 zmluvy o výkone správy. Podľa § 53 ods. 1 Občianskeho zákonníka je zakázané, aby spotrebiteľské zmluvy obsahovali ustanovenia, ktoré môžu spôsobiť "značnú nerovnováhu" v právach a povinnostiach strán v neprospech spotrebiteľa (tzv. neprijateľná podmienka), ak dodávateľovi priznávajú silnejšie právne postavenie ako spotrebiteľovi. V praxi ide najmä o prípady, keď spotrebiteľská zmluva obsahuje taxatívny výpočet povinností spotrebiteľa a len vágne ustanovenia o právach spotrebiteľa a povinnostiach dodávateľa. Nekalosť zmluvných dojednaní je v takomto prípade potrebné posúdiť s ohľadom na povahu plnenia (tovaru alebo služieb) zo zmluvy, na všetky okolnosti v dobe uzavretia zmluvy a všetky ostatné podmienky spotrebiteľskej zmluvy alebo inej zmluvy, od ktorých je spotrebiteľská zmluva závislá. Po posúdení vyššie uvedených, žalobcom namietaných článkov nezistil značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach strán v neprospech žalobcu ako spotrebiteľa, preto žalobu zamietol. O nároku na náhradu trov konania rozhodol podľa § 255 ods. 1 C.s.p.

2. Proti tomuto rozsudku podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalobca, ktorý sa domáhal jeho zrušenia a vrátenia veci súdu prvej inštancie na ďalšie konanie z dôvodu nesprávneho právneho posúdenia veci. Namietal, že formulácia zmluvných podmienok nie je pre bežného spotrebiteľa formulovaná jednoducho, jasne a zrozumiteľne. Použitie formulácie zo strany dodávateľa služieb sú nejednoznačné a umožňujú žalovanému dodávateľovi služieb široký výklad v ustanoveniach použitých pojmov. Priemerný spotrebiteľ nemá jasno v tom, aké práva a povinnosti mu z týchto ustanovení vyplývajú, keďže žalovaný môže v zmysle žalobou napadnutých zmluvných podmienok spracúvať de facto akékoľvek údaje spotrebiteľa, ktoré dodávateľ služieb označí za potrebné pre účely výkonu správy bytového domu, avšak zároveň aj pre iné účely, ktoré nejakým spôsobom súvisia s predmetom správy. Namietal, že zmluvné podmienky uvedené v bode 11.1. zmluvy o výkone správy umožňujú správcovi bytového domu, aby spracúval osobné údaje spotrebiteľa v neurčitom rozsahu, pričom tieto bližšie neurčené údaje môžu mať charakter aj osobných údajov, keď obsahujú nasledujúce formulácie "iné spotrebné údaje" - takáto formulácia zahŕňa de facto čokoľvek, čím celý súhlas so spracovaním osobných údajov stráca zmysel, keďže žalovaný dodávateľ služieb sa v akejkolvek situácii môže odvolať na takéto neurčité, "všeobímajúce" definície spracovávaných údajov. Pojem "spotrebné údaje" nepozná ani Bytový zákon a nepozná ho ani Zákon o ochrane osobných údajov. Navyše pojem "iné spotrebné údaje" je v bode 11.1 zmluvy uvedený na poslednom, šiestom mieste pod označením "(vi)". Kategória údajov "iné spotrebné údaje" je uvedená hneď po predchádzajúcich piatich kategóriách osobných údajov označených "(i)" až "(v)" bez toho, aby bolo zrejmé, čo teda sú "spotrebné údaje" a čo už sú "INÉ spotrebné údaje", keďže označenie "iné spotrebné údaje" navodzuje dojem, že predchádzajúce kategórie údajov boli "spotrebnými údajmi". Možno mal správca v úmysle uviesť označenie tejto kategórie údajov ako "iné údaje spotrebného charakteru", avšak spracovanie iných údajov, ktoré nemajú charakter "osobných údajov" žiadny predpis nereguluje, a preto nemá žiadny právny význam vyžadovať od spotrebiteľa súhlas na spracovanie údajov, ktoré nie sú osobnými údajmi spotrebiteľa. Výkon správy v zmysle Zákona o vlastníctve bytov a nebytových priestorov a zároveň v zmysle Zákona o správcoch bytových domov nepredpokladá akékoľvek situácie, keď by bol správca bytového domu oprávnený spracúvať osobné údaje, a ani iné údaje zo zmluvy o prevode vlastníctva. Všetky údaje, ktoré správca bytového domu pre účely správy bytového domu potrebuje, sa nachádzajú vo verejne prístupných výpisoch z listu vlastníctva vedených príslušným katastrálnym úradom a tzv. pasportu bytového domu. Tvrdenie žalovaného, s ktorým sa stotožnil aj prvostupňový súd, že správca bytového domu disponuje tzv. "blankytnými" zmluvami o prevode vlastníctva bytu, v ktorých nie sú uvedené osobné údaje spotrebiteľa je bezpredmetné, keďže osobný údaj je akákoľvek informácia týkajúca sa určitej fyzickej osoby, ktorú je na základe tohto údaju možné identifikovať, t.j. žalovaný aj

na základe blankytnej zmluvy o prevode vlastníctva konkrétneho bytu vie, za akých podmienok bola moja kúpna zmluva uzatvorená, pričom je bezpredmetné, či napríklad pozná aj údaj o kúpnej cene. Rozhodujúce je, že pozná ostatné zmluvné podmienky zmluvy o prevode vlastníctva k bytu, ktoré pre účely správy bytového domu nemá dôvod poznať a takéto osobné údaje spracovávať. Lex specialis zákon č. 182/1993 Z. z. o vlastníctve bytov a nebytových priestorov v § 9 ods. 3 výslovne stanovuje, aké osobné údaje je správca oprávnený spracovávať na účely správy bytového domu, t.j. slovami žalovaného "na riadne hospodárenie Správca v Bytovom dome". Spracovávanie iných údajov ako sú osobné údaje pri správe bytového domu nepodlieha žiadnym zákonným obmedzeniam, a preto je nelogický výklad žalovaného, ktorý si však osvojil aj prvostupňový súd, že obsahom v bode 11. zmluvy dohodnutých práv a povinností je spracovávanie údajov, ktoré nie sú osobnými údajmi, žalovaným nazvané ako "spotrebné" údaje. To, že účelom žalobou napadnutých zmluvných ustanovení, bola úprava spracovávanie "osobných údajov spotrebiteľa" vyplýva aj priamo z názvu bodu 11. zmluvy, ktorý doslova znie: "Osobitné ustanovenia o ochrane osobných údajov a komunikácii". Namietal, že zmluvné podmienky uvedené v bode 11.1. umožňujú správcovi bytového domu, aby spracúval osobné údaje spotrebiteľov na dobu neurčitú. Formulácia "na dobu neurčitú" podľa prvostupňového súdu znamená dovtedy, kým je predmetná zmluva účinná, t.j. kým žalobca vlastní byt v predmetnom bytovom dome, resp. kým správca spravuje predmetný bytový dom. Takýto záver namietal ako arbitrárny. Ak súd mieni takýmto spôsobom argumentovať, potom je absolútne zbytočný význam slov, keďže si ktokoľvek čokoľvek vysvetlí po svojom ako sa mu práve hodí, a to aj v prípade takéhoto jednoznačného slovného spojenia akým je "na dobu neurčitú". Namietal, že žalovaný dodávateľ služieb vynucuje odvolanie súhlasu so spracovaním osobných údajov písomným oznámením doručeným správcovi, najskôr po uplynutí všetkých lehôt. Takto sformulovaná zmluvná podmienka je nejasná a nekonkrétna a ponecháva na spotrebiteľovi, aby študoval jednotlivé zákony, aby vôbec zistil, či už nastala okolnosť, kedy môže pristúpiť k odvolaniu súhlasu so spracovaním osobných údajov. Namietal, že zmluvné podmienky uvedené v bode 11.2. zmluvy o výkone správy umožňujú správcovi bytového domu, aby žalovaný dodávateľ služieb poskytoval osobné údaje spotrebiteľov neurčitému okruhu tretích osôb na iné účely ako je správa bytového domu, čo priamo vyplýva zo zmluvnej podmienky "tretím osobám v súvislosti s uplatňovaním oprávnení a plnením povinností vyplývajúcich z vecných bremien a/alebo spolupráce s tretími osobami týkajúcimi sa Predmetu správy". Správa bytového domu sa výlučne týka len spoločných častí, spoločných zariadení a príslušenstva bytového domu. Správa bytového domu sa týka aj pozemku len v tom prípade, že sa jedná o tzv. "prilahlý pozemok" a len vtedy, ak je tento prilahlý pozemok v spoluvlastníctve vlastníkov bytov/NP v danom bytovom dome. Nemožno v režime Bytového zákona spravovať majetok akejkoľvek tretej osoby, čo v konkrétnom prípade správca bytového domu vykonáva v prospech sesterskej spoločnosti ako vlastníka pozemkov pod bytovým domom a v okolí bytového domu, a to na náklady vlastníkov bytov/NP v bytovom dome. Poukázal na absolútne mätúci, neurčitý a bezobsažný pojem "spolupráca s tretími osobami týkajúca sa predmetu správy". Čokoľvek, čo hoci aj na základe ustanovení zákona dohodnutých medzi sesterskými spoločnosťami developerom a správcom bytového domu presahuje Bytovým zákonom a Zákonom o správcoch bytových domov definovaný rozsah a účel správy bytového domu, sa zo zákona nesmie riadiť režimom Bytového zákona. Správca môže vykonávať pre vlastníkov aj iné činnosti, avšak už nie v režime Bytového zákona, v rámci ktorého o právach a povinnostiach všetkých vlastníkov rozhoduje príslušná väčšina vlastníkov. Správca bytového domu môže takéto ďalšie činnosti priamo nesúvisiace s výkonom správy bytového domu poskytovať výlučne na základe iných, už individuálnych zmluvných vzťahov správcu v pozícii dodávateľa týchto iných služieb nepatriacich do správy bytového domu podľa Bytového zákona s jednotlivými vlastníkmi ako odberateľmi týchto iných služieb, ktoré nepatria do výkonu správy bytového domu podľa Bytového zákona. Ďalej problematika zadefinovania okruhu "tretích osôb", ktorým pri výkone správy bytového domu smie správca bytového domu poskytovať osobné údaje vlastníkov bytov/NP taktiež nie je len takpovediac "formalitou" a nemožno sa uspokojiť len so všeobecnými formuláciami, aké sú uvedené v bode 11. zmluvy. Kategórie príjemcov, ktorým môžu byť poskytnuté osobné údaje sú: dodávateľia (najmä vody, tepla, IT služieb, havarijná služba, SBS), poskytovatelia poštových služieb, advokáti, notári, exekútori, štátne orgány, orgány činné v trestnom konaní, súdy, audítori, dražobné spoločnosti, banky, stavebné sporiteľne. Zmluvné podmienky uvedené v bode 11.2. zmluvy opäť v rozpore so zákonom č. 18/2018 Z. z. o ochrane osobných údajov umožňujú správcovi bytového domu, aby spracúval osobné údaje spotrebiteľov na dobu neurčitú. Obmedzenie doby spracúvania osobných údajov len na nevyhnutný čas vyplývalo aj z predchádzajúcej legislatívy, platnej v čase uzatvorenia zmluvy medzi developerom a správcom bytového domu. Namietal aj zmluvnú podmienku uvedenú v bode 11.2., podľa ktorej žalovaný dodávateľ služieb vynucuje odvolanie súhlasu so spracovaním osobných údajov písomným oznámením doručeným správcovi, najskôr ku dňu skončenia vykonávania predmetu správy

správcom. Žalovaný nie je na účel vybavovania reklamácií bytu oprávnený spracovávať akékoľvek osobné údaje žalobcu. Dokonca žalovaný ako správca bytového domu nie je zo zákona vôbec oprávnený zastupovať developera vo veci reklamácií bytu. Je nesprávnym právnym posúdením veci, keď súd považuje spracovávanie osobných údajov v súvislosti s nedovolenými účelmi za zákonné len preto, že žalovaný už disponuje podstatnou časťou osobných údajov spotrebiteľa v súvislosti s oprávneným účelom, ktorým je "správa bytového domu". Navyše žalovaný v konaní ani ničím nepreukázal, že by žalobca poskytol žalovanému súhlas na spracovanie osobných údajov, a ani žiadnych iných údajov v súvislosti s vybavovaním reklamácií bytu žalovaným. Je presvedčený, že správca bytového domu je oprávnený vykonávať výlučne správu bytového domu a spravuje len spoločné časti, spoločné zariadenia a príslušenstvo bytového domu. Na všetko ostatné potrebuje osobitné individuálne zmluvy s konkrétnymi jednotlivými vlastníkami. Nemožno sa pri týchto ďalších činnostiach, ktoré nepatria do správy bytového domu, odvolávať na ustanovenia zmluvy spadajúcej pod režim bytového zákona. Súd nesprávne právne posúdil spracovávanie osobných údajov pre účely vybavovania reklamácií bytu za developera ako spracovávanie osobných údajov v súvislosti s účelom správy bytového domu. Zároveň prvostupňový súd medzi dôkazmi v rozsudku uviedol aj listiny preukazujúce spôsob udelenia súhlasu so spracovaním osobných údajov žalovanému správcovi. Formulár bol súčasťou prílohy odovzdávacieho protokolu pri preberaní bytu a tak súhlas pre správcu v skutočnosti vyžadoval developer spôsobom, že buď príloha bude podpísaná, alebo byt nebude odovzdaný. Takýto spôsob získania súhlasu so spracovaním osobných údajov je v rozpore s ustanoveniami Zákona o ochrane osobných údajov, a teda súhlas nebol správcovi platne poskytnutý. Súhlas so spracovaním osobných údajov správcovi bytového domu na účely vybavovania reklamácií bytu za developera už bol nevyhnutný, pretože takúto činnosť správca nevykonával na základe Bytového zákona a práve opačne Bytový zákon ani správcovi nedovoľuje zastupovať developera voči vlastníkom bytov/NP vzhľadom na konflikt záujmov, keď správca na základe Bytového zákona zastupuje vlastníkov voči developerovi pri reklamáciách spoločných častí, spoločných zariadení a príslušenstva bytového domu. Uzatvorenie zmluvy o výkone správy na dobu neurčitú však nemožno vykladať tak, že aj spracovávanie osobných údajov konkrétneho vlastníka bytu/NP možno správcovi udeliť taktiež "na dobu neurčitú". Na základe aktuálneho znenia žalobou napadnutej zmluvnej podmienky je dodávateľ služieb oprávnený spracovávať osobné údaje spotrebiteľa až do písomného odvolania súhlasu so spracovaním osobných údajov doručeného správcovi. Inými slovami z textu zmluvných podmienok vyplýva, že nie dodávateľ automaticky ukončí spracovávanie osobných údajov spotrebiteľa, ale že spotrebiteľ má možnosť "po uplynutí všetkých lehôt" písomne odvolať súhlas so spracovaním osobných údajov, ktorý bol dodávateľom služieb vyžiadaný na dobu neurčitú. Takto koncipovaná zmluvná podmienka je neprijateľná, pretože je v rozpore so zásadami spracúvania osobných údajov definovaných v Zákone o ochrane osobných údajov. Právne posúdenie veci prvostupňovým súdom je v rozpore s posúdením obdobných neprijateľných zmluvných podmienok v spotrebiteľských zmluvách týkajúcich sa spracúvania osobných údajov, ktoré posudzovala komisia na posudzovanie podmienok v spotrebiteľských zmluvách a nekalých obchodných praktík predávajúcich, zriadená podľa § 26a zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa.

3. Žalovaný vo svojom vyjadrení k odvolaniu žalobcu uviedol, že žalobca sa mylne domnieva, že bod 11.1 zmluvy o výkone správy je neprijateľnou zmluvnou podmienkou, pretože údajne umožňuje spracúvanie osobných údajov v neurčitom rozsahu; a aby žalovaný spracúval osobné údaje na dobu neurčitú. Bod 11.1 zmluvy o výkone správy neumožňuje žalovanému, aby spracúval osobné údaje v neurčitom rozsahu, a ani aby spracúval osobné údaje na dobu neurčitú. Žalobca je mylne presvedčený, že bod 11.2 zmluvy o výkone správy je neprijateľnou zmluvnou podmienkou, pretože údajne umožňuje aby žalovaný poskytol osobné údaje neurčitému okruhu tretích osôb - a to na iné účely ako je správa bytového domu; a aby žalovaný spracúval osobné údaje na dobu neurčitú. Bod 11.2 zmluvy o výkone správy neumožňuje žalovanému, aby poskytol osobné údaje neurčitému okruhu tretích osôb - a to na iné účely ako je správa bytového domu, a ani aby spracúval osobné údaje na dobu neurčitú. Z rozsudku vyplýva, že spracúvanie údajov o vadách bytov za účelom vybavovania ich reklamácií nepovažuje súd prvej inštancie za neprijateľnú zmluvnú podmienku. Žalobca je však presvedčený, že žalovaný nemôže spracúvať údaje o vadách bytov, pretože na ich spracúvanie nemá súhlas žalobcu. Ani s týmto záverom sa nestotožnil. Mohol tieto údaje spracúvať, pretože na ich spracúvanie nie je potrebný súhlas žalobcu, a ani iný právny základ podľa nariadenia GDPR alebo ZOOÚ. Mal za to, že rozsah spracúvaných údajov je dostatočne určitý a neumožňuje žalovanému, aby si pod jednotlivé údaje zaradil, čo len bude chcieť. Iné spotrebné údaje, ako už vyplýva priamo z názvu, sú totiž len údaje týkajúce sa spotreby konkrétnych médií (plyn, voda, električka) v jednotlivých bytoch a nebytových priestoroch. Tieto spotrebné údaje sú pritom pre žalovaného ako správcu nevyhnutné, aby zabezpečil riadnu správu bytového domu a mohol si riadne plniť svoje povinnosti. Pod pojem iné spotrebné údaje

teda nie je možné zaradiť žiadne iné údaje, ktoré by sa netýkali spotrebovaných médií v konkrétnom byte alebo nebytovom priestore. Rozsah spracúvaných údajov uvedený v bode 11.1 zmluvy o výkone správy je dostatočne určitý. Preto nepripúšťa možnosť, aby si žalovaný pod jednotlivé údaje zaradil, čo len bude chcieť. Bod 11.1 zmluvy o výkone správy teda nemôže byť neprijateľnou zmluvnou podmienkou. Bod 11.1 zmluvy o výkone správy neumožňuje žalovanému, aby spracúval osobné údaje na dobu neurčitú. Súhlas so spracovaním osobných údajov uvedený v bod 11.1 zmluvy o výkone správy nie je v rozpore s nariadením GDPR a ani Zákonom o ochrane osobných údajov. Súhlas so spracovaním osobných údajov je síce v tomto bode stanovený na dobu neurčitú, avšak to je spôsobené samotnou povahou zmluvy o výkone správy. Zmluva o výkone správy sa totiž podľa § 8a ods. 6 ZVB uzatvára na dobu neurčitú. Navyše, v prípade zmluvy o výkone správy ide o špecifický typ zmluvy, ku ktorej musí zo zákona pristúpiť každý vlastník bytu alebo nebytového priestoru v bytovom dome. Predajom bytu pritom pôvodný vlastník stráca svoje vlastnícke právo k bytu a tým aj postavenie účastníka zmluvy o výkone správy. Pri takomto type dlhotrvajúcej zmluvy pritom nie je možné presne určiť, ako dlho bude trvať a kedy skončí. Niektorí vlastníci môžu medzičasom byť predatí a stratiť tak postavenie účastníkov zmluvy o výkone správy a naopak noví vlastníci bytov zase k zmluve pristupujú a stávajú sa jej novými účastníkmi. Preto nie je možné presne a dokonca ani približne určiť, ako dlho bude takáto zmluva trvať a kedy skončí. To pritom platí tak vo vzťahu k jednotlivým vlastníkom, ako aj k všetkým vlastníkom spoločne, ak by sa rozhodli túto zmluvu vypovedať. Je teda len logické a vhodné, aby bol súhlas so spracovaním osobných údajov daný na dobu neurčitú. Takto sa pritom žalovaný ako správca vyhne tomu, aby vlastníkov bytov a nebytových priestorov neuvádzal do omylu, do kedy bude osobné údaje vlastníkov spracúvať. Napriek tomu, že súhlas je daný na dobu neurčitú - keďže žalovaný ako správca nemôže vedieť, kedy konkrétny vlastník byt predá, prípadne kedy sa všetci vlastníci rozhodnú zmluvu o výkone správy vypovedať - táto doba je vždy limitovaná. V prvom rade platí, že akonáhle vlastník predá svoj byt, prestáva byť účastníkom zmluvy o výkone správy. Keďže prestal byť účastníkom zmluvy o výkone správy, potom platí, že žalovaný už nemá súhlas na spracúvanie jeho osobných údajov. V takom prípade osobné údaje žalovaný spracúva v súlade so zásadou minimalizácie - teda nie dlhšie, ako je to potrebné. To znamená, že žalovaný následne spracúva osobné údaje bývalých vlastníkov bytov len dovtedy, pokiaľ mu neuplynú zákonné lehoty, najmä Zákona o registratúrach. Následne dochádza k vyradeniu - teda zničeniu - registratúrnych záznamov, ktorým uplynula lehota ich uchovávaní. V druhom rade platí, že potom, ako je zmluva o výkone správy vypovedaná - a to bez ohľadu na to, kto ju vypovedá - zmluva zaniká a tým zaniká aj súhlas vlastníkov so spracovaním ich osobných údajov. Právny záver žalobcu o tom, že by bol súhlas vlastníckmi daný na dobu neurčitú - a že žalovaný by s nimi mohol disponovať po neobmedzenú dobu - je teda nesprávny. Bod 11.1 zmluvy o výkone správy teda nemôže byť neprijateľnou zmluvnou podmienkou. Ani bod 11.2 zmluvy o výkone správy nie je neprijateľnou zmluvnou podmienkou. Uviedol, že nemôže poskytovať osobné údaje vlastníkom neurčitému okruhu tretích osôb - a to na akékoľvek účely a ani spracúvať osobné údaje na dobu neurčitú. Ako správca síce môže poskytnúť alebo sprístupniť osobné údaje vlastníkov tretím osobám, avšak toto oprávnenie je striktné limitované. Žalovaný tak môže spraviť iba za splnenia nasledovných podmienok: ide o poskytnutie alebo sprístupnenie v nevyhnutnom rozsahu; a súčasne ide o poskytnutie alebo sprístupnenie v súvislosti s: dodaním služieb a tovarov v rámci výkonu správy; uplatňovaním oprávnení alebo plnením povinností vyplývajúcich z vecných bremien; alebo spoluprácou s tretími osobami týkajúcou sa predmetu správy. Je teda viac než zjavné, že žalovaný nemôže poskytnúť alebo sprístupniť osobné údaje vlastníkov akejkoľvek tretej osobe a na akýkoľvek účel, ale je striktné limitovaný bodom 11.2 zmluvy o výkone správy - a to konkrétne nevyhnutnosťou rozsahu poskytnutých alebo sprístupnených osobných údajov a následne účelom ich poskytnutia alebo sprístupnenia. Bod 11.2 zmluvy o výkone správy teda nemôže byť neprijateľnou zmluvnou podmienkou. Bod 11.1 a 11.2 zmluvy o výkone správy nemôžu byť neprijateľnou zmluvnou podmienkou ani preto, že tieto sporné ustanovenia nevytvárajú značnú nerovnováhu medzi právami a povinnosťami, a to v neprospech žalobcu ako spotrebiteľa. Sporné ustanovenia nespôsobujú žiadnu nerovnováhu medzi právami a povinnosťami sporových strán, pretože nepriznávajú žalovanému ako správcovi silnejšie postavenie ako žalobcovi - spotrebiteľovi. Sporné ustanovenia pritom obsahujú iba súhlas vlastníkov, vrátane žalobcu, so spracúvaním ich osobných a iných údajov na účely správy bytového domu. Na základe tohto súhlasu žalovaný nezískava silnejšie právne postavenie ako žalobca alebo akýkoľvek iný vlastník bytu alebo nebytového priestoru. Navyše, sporné ustanovenia nemôžu vytvárať značnú nerovnováhu medzi právami a povinnosťami sporových strán ani preto, lebo ak by aj sporné ustanovenia v zmluve o výkone správy absentovali, žalovaný by aj tak mohol osobné a iné údaje spracúvať v rovnakom rozsahu a na rovnaký účel, na aký ich spracúva podľa týchto ustanovení. Žalovaný má totiž právny základ spracúvania ku všetkým osobným údajom, ktoré spracúva podľa sporných ustanovení, a k ostatným údajom - ktoré nemajú charakter osobných údajov - súhlas a ani iný právny

základ na ich spracúvanie nepotrebuje. Meno, priezvisko, dátum narodenia, adresa trvalého pobytu, e-mail, telefonický kontakt môže spracúvať aj bez súhlasu vlastníkov. Právnym základom ich spracúvania je pritom zákon podľa čl. 6 ods. 1 písm. c) nariadenia GDPR [§ 13 ods. 1 písm. c) Zákona o ochrane osobných údajov]. V našom prípade je týmto zákonom (ustanovením) § 9 ods. 3 Zákona o vlastníctve bytov. Toto ustanovenie totiž priamo uvádza, ktoré osobné údaje je žalovaný oprávnený spracúvať. Tieto osobné údaje teda môže žalovaný spracúvať, nakoľko mu to umožňuje zákon. Titul žalobcu nikdy vo svojich informačných systémoch nespracúval. Žalobcov titul bol niekoľkokrát použitý iba pri e-mailovej komunikácii medzi žalobcom a niektorým zo zamestnancov žalovaného - a to výlučne len za účelom úctivej medziľudskej komunikácie. Navyše, žalobca svoj titul uvádzal vo svojich e-mailoch, čím ho konkrétnemu zamestnancovi žalovaného dobrovoľne oznámil a sprístupnil. Iné spotrebné údaje nie sú osobnými údajmi. Keďže spotrebné údaje nie sú informáciami o fyzickej osobe - žalobcovi a ani nemôžu slúžiť na jeho identifikáciu, nie sú osobnými údajmi. Ide len o údaje o spotrebe jednotlivých médií v bytoch a nebytových priestoroch. Preto sú vylúčené spod aplikácie nariadenia GDPR a zákona. Na ich spracúvanie teda nepotrebuje súhlas a ani žiadny právny základ. Namietal, že by boli vady bytu osobným údajom. Údaje o vadách bytu sa totiž netýkajú žalobcu ako fyzickej osoby a ani nemôžu slúžiť na jeho identifikáciu. Informácie o vadách bytu sú pritom len informáciami o nehnuteľnosti. Preto vady bytu nemôžu byť osobným údajom žalobcu, na ktorého spracúvanie by bol potrebný jeden z právnych základov uvedených v nariadení GDPR alebo zákone. Na spracúvanie údajov o vadách bytov nepotrebuje súhlas vlastníkov, vrátane žalobcu, a ani iný právny základ. Keďže vady bytov nie sú osobným údajom, žalovaný ich spracúvaním nemôže porušovať nariadenie GDPR, a ani zákon. Záverom namietol nedostatok vecnej legitímácie.

4. Odvolací súd preskúmal rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej (zamietajúcej) časti a v medziach uplatňovaných odvolacích dôvodov, ktorými je viazaný (§ 379 a § 380 ods. 1 C.s.p.), bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 C.s.p. a contrario v spojení s § 219 ods. 3 C.s.p.) a viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil súd prvej inštancie (§ 383 C.s.p.) dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné.

5. V preskúmvanej veci sa súd prvej inštancie zaoberal nárokom žalobcu, ktorým sa domáhal vyslovenia neplatnosti zmluvných podmienok v bode 11.1 a 11.2 zmluvy o výkone správy zo dňa 22.02.2016 z hľadiska všetkých relevantných prostriedkov procesného útoku, ktorými žalobca preukazoval opodstatnenosť svojej žaloby a prostriedkov procesnej obrany, ktorými sa žalovaný bránil proti uplatňovanému nároku. Na jeho posúdenie si zadovážil potrebné dôkazy, ktoré vykonal zákonom predpísaným spôsobom a správne ich aj vyhodnotil. Jeho skutkové závery sú dostatočne podložené výsledkami vykonaného dokazovania. Vec posúdil správne aj po právnej stránke, keď jeho právne závery vychádzajú zo správnej aplikácie, ako i výkladu právnych predpisov. Odvolací súd sa s právnym záverom súdu prvej inštancie, že sporné zmluvné ustanovenia nepredstavujú neprijateľné zmluvné podmienky, a to aj s právnymi dôsledkami, ktoré z neho vyvodil, plne stotožňuje. Žalobca v podanom odvolaní neargumentuje skutočnosťami, ktoré by mali za následok zmenu súdom prvej inštancie zisteného skutkového stavu alebo jeho právneho hodnotenia, a ani takými, ktoré by nebol súd prvej inštancie uvážil, z konania pred súdom prvej inštancie iný, než napadnutým rozsudkom vyslovený právny záver nevyplýva a v odvolaní uvedené argumenty, nie sú spôsobilé prívodiť iné právne posúdenie danej veci.

6. Rozsudok súdu prvej inštancie je zákonom zodpovedajúcim spôsobom a presvedčivo odôvodnený. Súd prvej inštancie dôkladne uviedol na akých skutkových a právnych záveroch je jeho rozhodnutie založené, dôsledne vysvetlil k akým právnym záverom dospel a akými úvahami sa pri rozhodovaní riadil. Odvolací súd sa v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, dôvody vedúce k zamietnutiu žaloby si osvojuje v celom rozsahu a v podrobnostiach odkazuje na dôvody obsiahnuté v písomnom vyhotovení rozhodnutia.

7. Východiskom spotrebiteľskej ochrany je postulát, podľa ktorého sa spotrebiteľ ocitá vo fakticky nerovnom postavení s profesionálnym dodávateľom, a to s ohľadom na okolnosti, za ktorých dochádza ku kontraktácii, s ohľadom na väčšiu profesionálnu skúsenosť predávajúceho, lepšiu znalosť práva a ľahšiu dostupnosť právnych služieb a konečne so zreteľom na možnosť stanovovať zmluvné podmienky jednostranne cestou formulárových zmlúv. Pre takéto vzťahy je charakteristické, že podnet k zmluvnému jednaniu pochádza spravidla od dodávateľa, pričom spotrebiteľ nie je na zmluvné dojednania pripravený, pri kontraktácii je využívaný moment prekvapenia a neskúsenosti spotrebiteľa. Spoločným znakom tejto novej kogentnej právnej úpravy je teda snaha cestou práva vyrovnáť túto faktickú nerovnosť, a to formou obmedzenia autonómie vôle.

8. V spotrebiteľskom práve je tak princíp zmluvnej slobody potrebné konfrontovať s princípom zmluvnej spravodlivosti, požiadavkou tzv. ekvity v spojení s princípom proporcionality - primeranosti a

rovnováhy práv a povinností zmluvných strán. Medze súkromnoprávnej zásady zmluvnej voľnosti je potrebné v spotrebiteľských zmluvách vždy hodnotiť vo svetle princípu proporcionality medzi použitými prostriedkami a sledovaným legitímnym cieľom a princípu dobrých mravov, tak aby sa práva na úkor slabšej zmluvnej strany nezneužívali.

9. Spotrebiteľská zmluva je zmluva, na základe ktorej vstupuje spotrebiteľ do zmluvného vzťahu s dodávateľom. Z hľadiska vedomostí a skúseností dodávateľa a spotrebiteľa s uzatváraním spotrebiteľských zmlúv ide o dva nerovnocenné subjekty. Vo väčšine prípadov zároveň spotrebiteľ nemá možnosť zmluvné podmienky, ktoré sú vopred určené dodávateľom, ovplyvniť. V súvislosti so spotrebiteľskou zmluvou je teda možné konštatovať, že v spotrebiteľskom vzťahu má dodávateľ v prevažnej väčšine prípadov výhodnejšie, niekedy priam až dominantné postavenie. Práve v dôsledku toho, že spotrebiteľ je vnímaný ako slabšia strana v spotrebiteľskom vzťahu, § 53 ods. 1 Občianskeho zákonníka zakazuje, aby spotrebiteľské zmluvy obsahovali dojednania, ktoré by spôsobovali značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa. Posúdenie neprijateľnosti zmluvnej podmienky je totiž vždy závislé od konkrétnych okolností prípadu.

10. Ustanovenie § 53 ods. 1 Občianskeho zákonníka obsahuje generálnu klauzulu, ktorá všeobecne vymedzuje neprímerané dojednania v spotrebiteľských zmluvách a v ods. 3 je potom uvedený demonštratívny výpočet typovo neprímeraných dojednaní, ktoré sa môžu v praxi vyskytovať najčastejšie a ktoré spôsobujú značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa. Za značnú nerovnováhu treba vždy považovať také právne postavenie spotrebiteľa, ktoré mu nedovoľuje alebo značne obmedzuje uplatňovanie nárokov, prostredníctvom ktorých sa domáha riadneho plnenia zo zmluvy, resp. nápravy už prijatého plnenia (vrátane uplatnenia nárokov vyplývajúcich zo zodpovednosti za vady, omeškanie, či škodu), alebo ktoré sa týkajú možnosti odstúpenia od zmluvy. Ide o informatívny, nevyčerpávajúci zoznam podmienok, ktoré môžu byť považované za neprijateľné. Podmienka uvedená v tomto zozname nemusí byť nevyhnutne považovaná na za neprímeranú a naopak, podmienka, ktorá nie je v tomto zozname uvedená, môže byť za neprímeranú prehlásená.

11. Podľa § 53 ods. 1 Obč. zák. sa zakazujú v spotrebiteľských zmluvách ustanovenia, ktoré spôsobujú značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa. To neplatí, ak boli tieto podmienky individuálne vyjednané. Súdna prax poukázala na to, že aj keď určité ustanovenie nie je individuálne vyjednané, neznamená to automaticky, že ide o neprijateľnú zmluvnú podmienku. Ustanovenie § 53 ods. 1 Obč. zák. totiž nevymedzuje neprijateľnú podmienku ako individuálne nedojednané ustanovenie, ale ako ustanovenie spôsobujúce značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach. Toto kvalifikované kritérium vychádza z toho, že v podstate každej (aj synalagmatickej) zmluve je imanentný určitý nerovnovážny prvok, keďže takmer žiadna zmluva sa neuzatvára v stave absolútnej (objektívnej) vyváženosti. Každá zo strán pri vstupe do zmluvy očakáva určité výhody a za to je ochotná akceptovať určité riziká, či nevýhody, resp. ústupky v prospech druhej strany. Podstatná je tu jej vlastná úvaha o tom, ktoré ústupky sú pre ňu akceptovateľné z hľadiska výhod, ktoré zmluvou získa, a nemôže byť úlohou ani ambíciou súdu nastoľovať absolútnu (objektívnu) vyváženosť zmlúv podľa predstáv daného sudcu. Zásah súdu musí prísť až vtedy, keď je nerovnováha "značná".

12. Odvolací súd nepovažoval za dôvodnú argumentáciu žalobcu, že sporné zmluvné podmienky nie sú pre bežného spotrebiteľa formulované jednoducho, jasne a zrozumiteľne a že žalovaný môže tak spracúvať akékoľvek údaje spotrebiteľa, ktoré označí za potrebné pre účely výkonu správy bytového domu. Odvolací súd sa stotožnil so žalovaným, že zmluvne stanovený rozsah spracúvaných osobných údajov je dostatočne určitý a zrozumiteľný a neumožňuje žalovanému si pod jednotlivé údaje zaradiť čokoľvek. Pokiaľ je v čl. 11.1 zmluvy; nad rámec zákona; ako osobný údaj uvedený aj titul, tento sám osebe nespĺňa zákonnú definíciu osobného údaju. Ako na to správne poukázal súd prvej inštancie, potreba spracúvania korešpondenčnej adresy vlastníka bytu vyplýva z povinnosti vlastníka bytu oznámiť správcovi svoju adresu a každú jej zmenu pokiaľ byt neužíva; a nejde pritom nad rozsah § 9 ods. 3 zák. č. 182/1993 Z.z. ktorý povoľuje spracovanie adresy trvalého a prechodného pobytu vlastníka bytu. V tomto smere sa odvolací súd plne stotožnil so súdom prvej inštancie, ktorý svoje závery podporil aj poukazom na dôvodovú správu.

13. Pokiaľ ide o spracovávanie "iných spotrebných údajov", t.j. údajov týkajúcich sa potreby konkrétnych médií, správne poukázal súd prvej inštancie na to, že tieto nie sú osobnými údajmi v zmysle Zákona o ochrane osobných údajov a žalovanému prináleží ich spracovávať za účelom splnenia si záväzku riadneho výkonu správy. Možno prisvedčiť žalobcovi, že vyžadovať od neho súhlas na spracovanie údajov, ktoré nie sú osobnými údajmi spotrebiteľa, nebol zo strany žalovaného v zmluve o výkone správy potrebný, zmluvná podmienka v bode 11.1 však z uvedeného dôvodu nepredstavuje

neprimeranú podmienku, ktorá by výrazne znevýhodňovala spotrebiteľa oproti dodávateľovi. Spracúvanie osobných údajov žalovaným má podklad v § 9 ods. 3 zák. č. 182/1993 Z.z. a pokiaľ ide o iné ako osobné údaje, na ich spracovanie súhlas žalobcu nebol potrebný. Pokiaľ žalobca namietal, že žalovaný spracúva aj spotrebné údaje vyplývajúce zo zmluvy o prevode vlastníctva na účel správy bytového domu, je táto námietka dôvodná, avšak sama osebe nezakladá hrubú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán, keď nie je zrejmé, aké iné osobné údaje zo zmluvy o prevode vlastníctva bytu má žalovaný spracovávať ako už spracúva o žalobcovi na základe § 9 ods. 3 zák. č. 182/1993 Z.z. Navyše v konaní vyplynulo najavo, že žalovaný konkrétne zmluvy o prevode vlastníctva bytu nemá k dispozícii, a pokiaľ by z konkrétnych zmlúv aj mal vedomosť, za akých podmienok bola kúpna zmluva uzatvorená, nejde o osobný údaj, ktorý by nemal dôvod žalovaný poznať a ďalej spracovávať.

14. Žalobcom tvrdená skutočnosť, že žalovanému absentuje súhlas so spracovaním osobných údajov získaných z kamerového systému, je z hľadiska posúdenia neprijateľnosti zmluvných podmienok v danej veci bezpredmetná. Predmetom konania totiž nie je porušovanie Zákona o ochrane osobných údajov žalovaným, ale posudzovanie neprijateľnosti zmluvných podmienok v zmluve o výkone správy.

15. S námietkou žalobcu, že právo žalovaného na spracovanie osobných údajov bolo stanovené na dobu neurčitú, sa správne vysporiadal súd prvej inštancie a v tomto ohľade je tiež náležitá argumentácia žalovaného, že stanovenie doby je dané povahou zmluvy o výkone správy, ktorá sa uzatvára na dobu neurčitú a správca bytového domu nemôže vopred určiť, ako dlho bude zmluva so žalobcom trvať a kedy sa skončí. Právo na spracúvanie osobných údajov je tak limitované predajom bytu vlastníkom, kedy prestáva byť účastníkom zmluvy o výkone správy, prípadne vypovedaním zmluvy vlastníckymi, a dobou zákonných lehôt na uchovávanie dokladov. Z uvedeného vyplýva, že doba spracovania osobných údajov nie je neobmedzená, tak ako sa to snaží prezentovať žalobca.

16. Skutočnosť, že odvolanie súhlasu so spracovaním osobných údajov je v zmluve o výkone správy viazané na uplynutie všetkých lehôt, nespôsobuje značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán za stavu, keď na spracovanie osobných údajov žalovaným nebol súhlas žalobcu relevantným podkladom pre spracovanie.

17. Pokiaľ ide o práva žalovaného v bode 11.2 ďalej poskytnúť osobné údaje spotrebiteľov, stotožnil sa odvolací súd so žalovaným, že tento nemôže poskytnúť osobné údaje akejkoľvek tretej osobe a na akýkoľvek účel, ale je limitovaný nevyhnutnosťou rozsahu poskytnutých/sprístupnených údajov a účelom ich poskytnutia/sprístupnenia - dodanie služieb a tovarov v rámci výkonu správy, uplatňovaním oprávnení a plnení povinností vyplývajúcich z vecných bremien a spoluprácou s tretími osobami týkajúcou sa predmetu správy. Uvedené ustanovenie tak nevytvára značnú nerovnováhu medzi právami a povinnosťami v neprospech spotrebiteľa.

18. So zreteľom na všetky okolnosti posudzovanej veci tak dal odvolací súd za pravdu žalovanému, že sporné ustanovenia nespôsobujú značnú nerovnováhu medzi právami a povinnosťami zmluvných strán, nepriznávajú žalovanému ako dodávateľovi silnejšie postavenie oproti žalobcovi ako spotrebiteľovi, keď aj v prípade neplatnosti sporných ustanovení by žalovaný mohol osobné údaje o žalobcovi a iné údaje o spotrebných a o nehnuteľnosti spracovávať v rovnakom rozsahu a na rovnaký účel, na aký ich spracováva podľa sporných ustanovení. Žalovaný dôvodne argumentuje, že má dostatočný právny základ na spracovanie osobných údajov v zákone č. 182/1993 Z.z. v spojení so zákonom č. 18/2018 Z.z. pokiaľ ide o osobné údaje, a k ostatným údajom, ktoré nemajú charakter osobných údajov, súhlas ani iný právny základ nepotrebuje na ich spracúvanie. Žalobca má zachovaný celý rozsah práv vyplývajúcich mu zo Zákona o ochrane osobných údajov - právo na informácie, právo na prístup, právo na opravu, právo na vymazanie ("zabudnutie), právo na obmedzenie spracúvania, právo na presnosť osobných údajov, právo namietat', a v ich realizácii nie je spornými ustanoveniami obmedzovaný.

19. Je tiež dôvodná obrana žalovaného, že pokiaľ by aj boli spotrebné údaje osobnými údajmi, ich spracúvanie má podklad v § 13 ods. 1 písm. b) a písm. c) zákona č. 18/2018 Z.z., nakoľko sú nevyhnutne potrebné na plnenie si jeho zákonných a zmluvných povinností.

20. Rovnako vady bytu nie sú osobnými údajmi, keďže sa netýkajú fyzickej osoby a nemôžu ani slúžiť na jej identifikáciu, sú to informácie o nehnuteľnosti. Na ich spracovanie preto nie je potrebný súhlas vlastníka bytu, ani iný právny základ. Žalovaný preto ich spracúvaním nemôže porušovať práva žalobcu na ochranu osobných údajov.

21. Žalobca poukazoval v odvolaní na to, že žalovaný na účel vybavovania reklamácií bytu nebol oprávnený spracovávať jeho osobné údaje. V tejto súvislosti dospel odvolací súd k záveru, že táto skutočnosť nemá žiaden relevantný vplyv na posúdenie neprijateľnosti sporných zmluvných podmienok v zmluve o výkone správy. Predmetom konania totiž nie je posudzovanie porušenia Zákona o ochrane

osobných údajov žalovaným, a teda zisťovanie, či má žalovaný právny základ na spracúvanie osobných údajov na účely vybavovania reklamácií. I v prípade, ak by žalovaný takýmto právnym základom nedisponoval, nemá to žiaden relevantný vplyv na správnosť napadnutého rozsudku. Predmetom konania tak nie je ani otázka, či bol žalovaný oprávnený zastupovať developera vo veci reklamácie bytu. Vybavovanie reklamácie bytu na netýka správy bytového domu a nemá tak žiaden súvis so zmluvou o výkone správy, ktorú žalobca napáda. Súd prvej inštancie preto nepochybil, pokiaľ sa žalobcom tvrdným spracovaním jeho osobných údajov na nedovolený účel nezaoberal.

22. Žalobca ničím v konaní nepodložil svoje tvrdenie, že súhlas so spracovaním osobných údajov pre správcu bol nútený podpísať, pretože by mu inak nebol byt odovzdaný. Navyše v danom prípade bol právnym základom pre spracovanie osobných údajov pre žalovaného zákon č. 182/1993 Z.z., a nie súhlas žalobcu. Odvolací súd nepovažoval za presvedčivú ani argumentáciu žalobcu, že zmluvná podmienka týkajúca sa odvolania súhlasu so spracovaním osobných údajov je v rozpore so zásadami spracúvania osobných údajov definovaných v Zákone o osobných údajov.

23. Žalovaný uchováva osobné údaje dočasne, teda dovtedy, kým je to potrebné na účel, na ktorý sa spracúvajú a po ukončení zmluvy o výkone správy osobné údaje bývalých vlastníkov spracúva v súlade so zásadou minimalizácie uchovávanía - teda v nadväznosti na zákonné lehoty podľa zákona č. 182/1993 Z.z. a Zákona o registratúrach. Následne, ako to uvádza žalovaný, dochádza k vyradeniu/zničeniu registratúrnych záznamov, ktorým uplynula lehota na ich uchovávanie. Preto udelenie súhlasu vlastníka na dobu neurčitú v bode 11.2. nespôsobuje značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa.

24. Vzhľadom na vyčerpávajúce odôvodnenie súdu prvej inštancie by odvolací súd posudzovaním odvolacích námietok žalobcu už len opakoval správnosť záverov súdu prvej inštancie, ktorý po dôkladnej úvahe vydal svoje rozhodnutie v súlade s platnou právnou úpravou. Žalobca len zopakoval skutočnosti, na ktoré poukazoval a ktoré odprezentoval aj pred súdom prvej inštancie, pričom na dôkladnom zvážení a správnom vyhodnotení aj týchto skutočností a tvrdení spočíva prvoinštančným súdom vydaný rozsudok.

25. So zreteľom na vyššie uvedené skutočnosti odvolací súd neakceptoval argumenty na ktoré poukazoval žalobca vo svojom odvolaní, a preto rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej zamietajúcej časti ako vecne správny potvrdil podľa § 387 ods. 1, 2 C.s.p.

26. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 396 ods. 1 C.s.p. v spojení s § 255 ods. 1 C.s.p. Žalovanému, ktorý mal v odvolacom konaní plný úspech, priznal proti žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania v celom rozsahu. O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník (§ 262 ods. 2 C.s.p.).

27. Toto rozhodnutie bolo prijaté v pomere hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 C.s.p.).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 C.s.p.). Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 C.s.p.).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada, napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok

minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada, je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b). Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1, 2 C.s.p.).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 C.s.p.).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 1, 2 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.). Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, alebo ak je dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 C.s.p.).